

Předkládaná práce se věnuje vypracování a rozvinutí etické interpretace skepticismu, přičemž vychází z některých klíčových pasáží spisů Sexta Empirica. Po představení převládajícího interpretačního přístupu k Sextovým spisům podrobuje tento přístup kritice a následně rozvíjíme alternativní výklad, v jehož centru stojí úvaha o příčinách štěstí a neštěstí, kterou na několika místech Sextus prezentuje. Jádrem těchto úvah i předkládané interpretace je přesvědčení o škodlivosti užívání rozumu pro šťastný život – používání rozumu vede totiž podle Sexta k neustálému usilování o něco a vyhýbání se něčemu, a udržuje proto člověka v neklidu a neštěstí. Vzdání se soudu, epoché, je lékem na tento neklid a skeptické argumenty ukazující neodůvodněnost každého soudu mají vzdání se soudu způsobit. Podle předkládané „etické“ interpretace zpochybňuje skepticismus centrální roli rozumu při naplňování cíle lidského života, a útočí tak na dvě základní maximy řecké etiky: „Poznej sebe sama!“ a „Poznej svět!“

V kritické části práce jsme se pokusili přestavit některá úskalí skeptického ideálu a zpochybnit jak skeptické přesvědčení, podle kterého je stav bez používání rozumu šťastný, tak i přesvědčení, že štěstí je jedinou perspektivou, skrze kterou máme pohlížet na cíl lidského života.